

L'art de matar.

Hi ha moltes maneres de matar. La més freqüent és la impulsiva, la que practica de manera barroera qui deixa escapar la bèstia que porta dins, en el moment que no la sap controlar. És la dels que descarreguen la ràbia en els més febles, en els que tenen més a prop. Fins que un dia la seva violència es desmesura i acaba en tragèdia, plors i declaracions davant del jutge: "és que jo no ho volia fer".

En la mateixa categoria hi ha l'acció d'autodefensa. L'instint de supervivència davant l'amenaça d'una mort imminent és tan gran que permet desplegar la força necessària per acabar amb el botxí. En cap altra circumstància seria possible fer-ho.

La manera més trista de morir és la d'accident, la que fa reflexionar sobre el sentit de la vida. No és el mateix ser assassinat que morir d'accident, cert, però se'n farien creus de la gent que va pel món provocant accidents que maten; tot i no fer-ho de manera intencionada, els titllaríem d'autèntics criminals!

Si matar és tot un art, reservariem la categoria d'artista a l'assassí que planifica meticulosament la seva obra, el que estudia amb detall la víctima i l'escenari, el que tria el moment oportú per executar-la. Tot i així, encara hauríem de destriar la mort per encàrrec, la que perpetra un professional, i la que busca obtenir un benefici propi, del veritable art. El veritable art rau en la mort consumada sense motiu, sense raó, quan l'equilibri entre els factors de la fórmula precisió més sofriment i crueltat s'igualava als de bellesa i perfecció. L'acció de matar per matar, executada a la perfecció, conduirà a l'èxtasi de l'obra suprema.

Un cas particular és el suïcidi, quan el fet d'occir s'aplica sobre un mateix. El suïcidi, com acció desesperada que busca l'alliberament, és una mort impulsiva, mai podrà ser una veritable obra d'art. Però el suïcidi planificat meticulosament, mesurant la tècnica, el moment de procedir, la durada de l'expiació, el patiment causat, el grau de crueltat... conté tots els elements per esdevenir una autèntica obra mestra. La culminació de la vida del virtuós.

Pel que fa a mi, que em considero un artista, ja ho tinc tot previst. M'he projectat una mort lenta i cruel, de les pitjors que hi pot haver. Deixaré que la pell se m'arrugui, que el temps consumeixi cada òrgan del meu cos, que m'abraci la demència, que els meus sentits es desdibuixin, que la força m'abandoni, que la vida se m'apagui... a poc a poc, com el foc d'una espelma que no li queda cera que cremar.